

ป่วยจนต้องขาดงานผิดวินัยหรือไม่

“ก.พ.ค. ขอบอก” จะขอแนะนำเรื่องราวเกี่ยวกับข้าราชการท่านหนึ่งที่เกิดล้มป่วยจนต้องเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่กลับไม่บอกกล่าวแก่ผู้บังคับบัญชาหรือแจ้งให้แก่ใครทราบ ทั้งยังไม่ยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการอีกด้วย จนถูกลงโทษปลดออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร และได้มายื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

เรื่องนี้ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีที่ขาดราชการติดต่อกัน ๓๑ วัน และ ๒๒ วันตามลำดับ โดยผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ตนไม่ได้มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควรแต่อย่างใด แต่เนื่องจากอำเภอที่ตนไปอยู่นั้นมีงานที่ต้องรับผิดชอบจำนวนมาก ประกอบกับมีอากาศที่หนาวเย็นเป็นเหตุให้อาการหอบหืดของตนซึ่งเป็นโรคประจำตัวและโรคความดันโลหิตสูงกำเริบ ตนจึงเข้ารับการรักษาตัว ณ โรงพยาบาลของอำเภอ และภายหลังแพทย์ตรวจพบเบาหวานเพิ่มเติม อีกทั้งมีอาการเหนื่อยหอบเพราะปอดใช้ได้เพียง ๒๖ % อีกด้วย แต่กรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าระหว่างที่ขาดราชการไปนั้น ผู้อุทธรณ์ไม่ได้แจ้งให้ผู้ใดได้ทราบว่าขาดราชการด้วยเหตุอันใด หรือไม่ขอให้ญาติช่วยแจ้งแก่ผู้บังคับบัญชาถึงเหตุแห่งการขาดราชการนั้น รวมทั้งไม่ยอมยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการในช่วงที่ตนมาทำงานในวันแรกหลังจากขาดราชการไปเนื่องจากเหตุเจ็บป่วยอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม กรณีนี้ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นพยานหลักฐานเพิ่มเติมซึ่งเป็นสำเนาเวชระเบียนการเข้ารับการรักษาตัวเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์เป็นทั้งคนไข้ในและคนไข้นอกของโรงพยาบาลต่างๆ ในช่วงเวลาที่ขาดราชการดังกล่าว รวมทั้งจากถ้อยคำพยานซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่ให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้อุทธรณ์มาร่วมงาน หรือร่วมประชุมในบางวัน จึงทำให้ ก.พ.ค. พิจารณาเห็นว่าผู้อุทธรณ์มิได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรแต่อย่างใด แต่การที่ผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในบางวัน และไม่แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใดได้ทราบว่าตนเจ็บป่วยหรือเข้ารับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลทั้งที่มีโอกาสจะแจ้งได้ เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ในโรงพยาบาลตลอดระยะเวลาที่ขาดราชการ อีกทั้งไม่ได้เจ็บป่วยถึงขนาดที่ไม่สามารถบอกกล่าวใครได้ การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการกระทำที่ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการตามมาตรา ๘๒ (๒) และ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ จึงวินิจฉัยให้ลดโทษผู้อุทธรณ์จากปลดออกจากราชการเป็นลดเงินเดือนร้อยละ ๔

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์เตือนใจข้าราชการว่า หากเจ็บป่วยจนต้องขาดราชการแล้ว ก็ควรต้องแจ้งแก่ผู้บังคับบัญชาให้ทราบ และยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการด้วย มิฉะนั้นอาจเข้าข่ายไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการและไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ จนกลายเป็นความผิดทางวินัยได้

*****

ที่มา คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.)

สำนักงาน ก.พ.